

kjøb af fremmede Papirer, hvilket, som jeg allerede bemærkede, da jeg talte om Indkomsskatten, har Betydning ogsaa derved, at det kan være meget tvivlsomt, hvorvidt man kan ramme de Indtægter, som høves af fremmede Statspapirer. En anden Uttring, som blev anført af den ærede sidste Taler, kan jeg ogsaa tiltræde, nemlig naar han sagde, at en Marsag til Formindsfelsen af Capitalformuen og som Følge deraf til Forhøielsen af Renten ved Udlaan i faste Eiendomme var den, at der bestandig blev afbetalt paa vor Gjæld til Udlandet, medens vi forøgede vor indenlandske Gjæld. Det maa imidlertid paa den anden Side ogsaa ansees som en Fordeel, at den indenlandske Gjæld allerede løber op til 80,000,000 Rd.; thi den maa antages for Størstedelen at eies af indenlandske Creditorer, og dette viser, at Formuestilstanden i Landet ikke er saa daarlig. — Der er blevet talt saameget om Nødvendigheden af den behudede Indkomsskat, og jeg skal gjerne indrømme, at det maaskee er nødvendigt for det kommende Finantsaar at faae en saadan Skat paa mindst een Million, ligesom man vel ogsaa er nødt til at paalægge en saadan Skat, inden man kan forlange de paapegede Reformer gennemførte; men jeg vil dog haabe, at vi endelig engang maae komme til Procentstyret, thi dette er efter min Overbeviisning den eneste retfærdige Maade, hvorpaa en Indkomsskat skal fordeles, ligesom det ogsaa alene er paa den Maade, at de store Summer, der anvendes til Kjøb af Papirer, kunne komme hele Landet til Nytte derved, at Indtægten af disse Papirer beskattes mere ligeligt end efter Contingentstyret. Naar det nemlig har vilst sig i enkelte Communer, f. Ex. de Communer, der ligge i Nærheden af Kjøbenhavn, at Indtægterne bestandig have været for lavt beskattede, maa Grunden deril vistnok søges i, at der i disse Communer lever mange Folk, som have anvendt deres Formue til Indkjøb af Papirer; thi det kan vist ikke have sin Grund ene i Eiendommens Værdi, at der i disse Communer findes saa store Formuer inod, hvad der findes andre Steder i Landet. Derfor vil jeg for mit Vedkommende holde strengt paa, at vi, naar vi skulle have

en Indkomsskat i det følgende Finantsaar, strax gaae over til Procentstyret, og jeg vilde ønske, at den høitagede Finantsminister vilde tage under Overveielse, om det ikke vilde være rettest, at det behudede Lovforslag om Indkomsskat, som han har tænkt sig at ville forelægge i Landsthinget, blev indbragt først her i Thinget, da det maaskee bedst kunde fremmes i Forbindelse med det allerede forelagte Lovforslag. — Naar man gennemgaaer Finantsloven, er det ellers besynderligt at see, hvormange forskjellige Smaasummer der udgives til alle mulige Formaal. Man kan sige, at der ligesaa den enkelte Fisser og op til den højeste Værdi kræves Understøttelse af Staten til Hver paa sin Viis. Saa snart man imidlertid vil indskrænke disse Understøttelser paa eet Punkt, siges der: „Nei, ikke paa dette Sted, men paa et andet Sted,“ og saaledes gaaer det hver Gang, man vil begynde paa at affkaffe en eller anden af disse Understøttelser. Men dog ikke Nigsdagen eller ialfald dette Thing engang kunde komme til alvorligt at overveie og maaskee blive enig om at indskrænke eller veent affkaffe disse smaa Understøttelser. Det forekommer mig, at med Udviklingen af Selvstyrelse ogsaa maa følge Bestræbelsen efter at hjælpe sig selv, og dersom Befolkningen i Landet er gennemtrængt af en saadan Bestræbelse, er jeg overbevist om, at den heller ikke vil forlange disse Smaasummer til Fiskerestaber, til Præmier for Huusdyravl og Biavl, til Stamstutteri og mange andre Smaating, ligesaa lidt som der da vil forlanges Understøttelse til Mænd, som i flere Aar have haft en staaende Indtægt af Statskassen, og som maaskee desuden ere meget formuende, ja endog have deres Penge staaende i Udlandet. Jeg haaber, at Thinget engang, idet det kaster et alvorligt Blik paa hele Finantsloven, vil komme til at indskrænke Antallet af de mangfoldige Understøttelser, der nu ydes baade til Personer og til Ting, og at det vil blive indseet, at, naar Staten understøtter de store Foretagender, som ikke kunne udføres enten af Selskaber eller af den private Mand, maa dette være nok. Det maa da være Communnernes, Selskabers og enkelte Privates Sag at hjælpe sig selv istedetfor som nu saa at